

Dampskibene fra 795 til 1024 R. T. — Af meget store Skibe, Skibe paa over 1000 R. T. fandtes der 109 ved Udgangen af 1902, nemlig af Sejlskibe 12 med ialt 15,676 R. T., og af Dampskibe 97 med 154,760 R. T.“

Vil man paa Søfartsvirksomheden overføre de Principper, der have ligget til Grund for Loven af 7de Januar 1898, naar man til, at Ansvar for indtrædende Ulykkestilfælde først og fremmest maa lægges paa Dampskibe — der jo udelukkende skyldes den moderne Teknik — samt paa den Del af Sejlskibsflaaden, hvis Eksistens vil kunne føres tilbage til den moderne Driftsmaade for Søfartsvirksomhed, o: de store Skibe. Thi ihvorvel de store Sejlskibe ifølge foranstaaende Oversigt ere gaaede betydeligt ned i Tal, er dog Gennemsnitstonnagen fra 1895 til 1902 vokset fra 556 R. T. til 662 R. T. Det fremgaar heraf, at Driften af Søfartsvirksomhed ved Hjælp af store Skibe stadig undergaar en Forandring derhen, at Skibene gøres større og større, medens samtidig de mindre store Skibe udgaa af Virksomheden. Det er jo da ogsaa kun naturligt, at den moderne Maade at drive Søfartsvirksomhed særligt maa vise sin Virkning paa de Skibe, der benyttes til Langfart; af det fornævnte Tabelværk Side 2—5 fremgaar det, at af de 57 store Sejlskibe (over 300 R. T.) vare ved Udgangen af 1902 33 registrerede i Fanø Tolddistrikt og 7 i Københavns Tolddistrikt.

For Dampskibenes og for de store Sejlskibes Vedkommende vil det derfor formentlig ikke være muligt at yde nogen Støtte, idet man derved vilde begaa en Ubillighed overfor de Industridrivende, paa hvilke man ved Loven af 7de Januar 1898 har lagt Ansvar uden samtidig at yde dem nogen Hjælp. Anderledes stiller Sagen sig imidlertid med Hensyn til Sejlskibe under 300 R. T. Først og fremmest maa det nemlig erindres, at man ved Loven af 7de Januar 1898 i det store og hele har ønsket at holde Haandværket — det mindre — fri for Forsikringspligt, og med dette mindre Haandværk maa formentlig Søfartsvirksomhed ved Kystskibe og Skibe af Møllestørrelse i al Fald til en vis Grad kunne ligestilles. Men hertil kommer endvidere, at Lovgivningsmagten allerede i en vis Henseende har taget Standpunkt til Sagen. Ved Lov om danske Fiskeres Forsikring i Ulykkestilfælde af 3die April 1900 er der nemlig aabnet Adgang for enhver her i Landet hjemmehørende, der ernærer sig ved Fiskeri med dansk Skib eller Fartøj, til at opnaa Forsikring i Ulykkestil-

fælde for et Beløb af 5 Kr. aarlig, saaledes at han, hvis han arbejder for en anden, som Regel vil kunne kræve det udlagte Beløb refunderet af sidstnævnte. Man har saaledes ment at turde lægge en Bidragspligt paa Arbejdsgivere i Fiskerivirksomhed, men samtidig har man dog fastsat en stærk Begrænsning for Bidragets Størrelse. Under Hensyn hertil maa det formentlig anses for fuldt forsvarligt at lægge Forsikringspligt ogsaa paa Sejlskibsflaaden, for saa vidt angaar Skibe af under 300 R. T., naar man samtidig yder i alt Fald en vis Støtte til at bære den nye Byrde. I nærværende Forslags § 24 er det fastsat, at Hjælpen ikke maa overstige 5 Kr. aarlig for hver beskæftiget forsikringsberettiget Person. Men samtidig er der ogsaa ved § 2 trukket den Grænse nedad, at Loven ikke skal omfatte Skibe — Dampskibe saavel som Sejlskibe — af en ringere Størrelse end 20 R. T. Brutto, idet Søfartsvirksomhed, som udøves ved Skibe af en saa ringe Størrelse, nærmest maa ligestilles med det helt ringe Haandværk. For saa vidt angaar Besætningen i saadanne mindre Skibe, vil det nemlig synes det naturligste, at Spørgsmaalet om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde finder sin Løsning gennem en Udvidelse af Lov om danske Fiskeres Forsikring i Ulykkestilfælde af 3. April 1900. Under Hensyn til det foranførte samt med Henblik paa de noget ringere Ydelser efter Loven af 3. April 1900 vil den stedfundne Forandring med Hensyn til Bidraget formentlig finde sin Forklaring. Af det fornævnte statistiske Tabelværk fremgaar det nemlig (Side 8*), at af de 3087 Skibe over 4 R. T. Netto, som Sejlskibsflaaden den 31te December 1902 omfattede i det egentlige Danmark, kunde 1059 Sejlfartøjer med 12,271 R. T. henregnes til Fartøjer, bestemte til Fiskeridrift (bortset altsaa fra Baade paa 4 R. T. og derunder). For disse 1059 Sejlfartøjer udgjorde saaledes Gennemsnitstonnagen c. 11½ R. T. Netto, o: Størstedelen af dem vil utvivlsomt falde under den ved nærværende Lovforslag dragne Grænse, 20 R. T. Brutto.

Under Hensyn til de Redere ved Bestemmelserne i Sølov af 1ste April 1892 §§ 64, 66, 90 og 98 paalagte Forpligtelser overfor Skibsfører og Mandskab i Tilfælde af, at disse rammes af Sygdom, har man ved Bestemmelserne i nærværende Forslags §§ 18 og 19 ment at kunne indrømme Rederne den Lempelse, at Erstatningen i Tilfælde af blivende Invaliditet ikke skal over-